

en blot Forberedelse til Konfirmationen, og det er baade stabeligt for Befolkningens Betragtning af Konfirmationen som kirkelig Handling og for Skoleundervisningen, hvorfor man ogsaa f. Ex. paa Skoleløbet i Odense 3die Pintsebad ønskede, at Konfirmationsforberedelsen ikke maatte begynde før efter Skoletiden, saaledes at den i alle Tilfælde ikke kom i Strid med selve Skolegangen. Dette vilde ogsaa kunne naas, naar man stirg den gamle Aldersgrænse. Der er endnu et Par Spørgsmaal vedrørende Konfirmationen, som jeg gjerne vilde henstille til den høitærede Minister. Det ene er den Sag, som ogsaa Kirkekommissionens Flertal berørte, nemlig Spørgsmaalet om Konfirmationen, som Betingelse for Hgteskab i Folkekirken. Kirkekommissionens Flertal androg paa, at Bestemmelsen i Forordningen 30te April 1824 § 3 Nr. 2, hvorefter det er at paase, at de Personer, der ville indtræde i Hgteskab, begge ere konfirmerede og have annamet Nadverens Sakramente, skulde ophæves; men saavidt mig bekjendt er denne Bestemmelse ikke siden ophævet, og jeg tror dog, man fra alle Sider maa kunne enes om, at man ikke bør sætte Altergang som Betingelse for, at Folk, der høre til Folkekirken, kunne blive viet, da det jo ikke kan være Andet, end at det let maa kunne føre til Misbrug af denne Handling. — Endelig maa det maaske være mig tilladt at berøre et Forhold, der staar i en fjernere Forbindelse med denne Sag. Der klages tidt over den Maade, hvorpaa Børnene sidde paa Kirkegulvet, og det siges ofte, at de blive satte efter Forældrenes Formuesomstændigheder eller saa. Der har derfor tidligere været udtalt det Ønske, at der kunde komme almindelige Bestemmelser om, at Børnene ved Konfirmationen kunde komme til at sidde efter Alder, som de nu gjøre det paa mangfoldige Steder. Derved vilde meget af denne uhyggelige Mistanke falde bort, og det var en Ting, som meget let kunde ordnes administrativt (B. e. g. Sa, saa skulle de Yngste da sidde øverst!) Na ja, det kunde man jo ordne, som man vilde. Dermed skal jeg tillade mig at anbefale Flertallets Forslag om Hensyn til dette Andragende til den høitærede Kirkeminister.

Talng: De Udtalelser, der kom fra den ærede Kultusminister med Hensyn til Konfirmationen, Nadveren og de Spørgsmaal, som dermed staa i Forbindelse, synes jeg ikke rigtig om. Den høie Stilling, som den ærede Kultusminister har i folkekirkelig Henseende, er jo i Virkeligheden en Overbiskopstilling, og jeg synes ikke rigtig om, at han her siger: Det Andragende, der er kommet ind til mig, er ikke fra de Jaar, der høre til min Fødsel, det er fra et forvildet Jaar, og det kan jeg ikke saaledes tage Hensyn til. Jeg synes, at det havde lydt kjønnere, om Ministeren havde sagt: Jeg veed, at det er et forvildet Jaar, men

jeg vil søge at samle det ind. Den ærede Minister var imidlertid tværtimod mere oplagt til at sætte haardt paa for at faae flere i Folkekirken til at gaa samme Vej, som de Andre ere gaaede, og jeg tror, at, hvis man i den Henseende sætter haardt paa med Hensyn til Konfirmation og Nadver, vil man faae flere af Folkekirken's Medlemmer til at gaa samme Vej. Men jeg henstiller til den ærede Minister, om han tror, at det kan nytte at tvinge de levende og tvrige Kræfter i kristelig Henseende ud af Folkekirken, selv om han virkelig skulde synes, at de i et og andet Stykke gaa lidt for vidt. Det kan jo saa godt ske, naar Folk ere uden Ledelse; naar et Jaar gaar forvildt om, kan det jo let komme til at gjøre et og andet Spring, som det ikke vilde have gjort, naar det havde havt Gylden ved sin Side, og derfor maatte det netop komme an paa at samle dem ind. Naar den ærede Minister saaledes mente, at Stødet til en Reform skulde komme indenfra i Folkekirken selv, saa mener jeg, at den sidste Taler har Ret i, at saadanne Stød ere komne; men jeg mener ogsaa, at kirkehistorisk se vi stadig, at der er kommet mange Stød udenfra, som have været til Velsignelse for Folkekirken. I en Tid, der ikke ligger saa langt tilbage, Tiden før 1848, hvor skulde Stødene saa komme, naar de ikke kom indenfra? Men hvad sagde man da? Da sagde man, at Stødet kom fra dem, som ikke holdt af Statskirken, og dem behøvede man ikke at tage Hensyn til, og derfor de bleve lidt højrøstede, saa puttede man dem i Lugthuset, for Orden skulde der være i Sagerne, og saa sagde man, at de Folk kunde man ikke tage noget Hensyn til. Jeg mener, at, hvor end Stødet kommer fra, kan det være et rigtig godt Stød for en Sag; thi ligesom man har Stød til at støde Sagerne ned, har man ogsaa Stød til at hjælpe dem frem, og jeg kan kun se, at det lille Stød, der er kommet ved dette Andragende, kan blive et velsignet lille Stød. Desuden vil den ærede Kirkeminister, der naturligvis kender sin Kirkehistorie, vide, at han i den Henseende aldeles ikke er i Overensstemmelse med Morten Luther, vor Kirkesader. Han var uden for det, der dengang var Statskirke, og han forlangte, at der skulde tages Hensyn til det Stød, han gjorde, og han vovede endog saa det Sprog at sige: Derjom I ikke tage Hensyn til mit Stød, vil jeg kaste det Hele omkuld. Jeg bryder mig ikke om, hvad den ene eller den anden siger, jeg vil trodsse, jeg vil styrte det om, I skulle tage Hensyn til det, fordi det er til Velsignelse for Folket. Morten Luther holdt meget bestemt paa, at, naar saadanne Stød komme i kirkelig Henseende, hvad enten det kommer fra Folk, der høre til Statskirken eller staa udenfor den, skal der tages Hensyn til dem af de Mænd, der repræsenterer Kirken, og det er den ærede Kirkeminister, der især repræsenterer den